

ODPUSTIT NEBO OPUSTIT?

Ášter½, 02 srpen 2016

Milá Danielo, chtěla bych znát váš názor. Páťed páťi mášící máš podvedl páťitel, bohužel bylo to pro oba velmi trapné a nepříjemné, protože jsem ho páťistihla skoro inflagati. Těmáť jsem se nepoznávala, jak jsem áťádila. Snažmi to hned na místě vysvětlit, ale spíš svalováním viny na mě! No, dalším jeho pokusům o vysvětlování jsem už ani nedala. Rozešli jsme se.

On se má pak snažil spíš vyhybat. Víím, že to byl z jeho strany asi spíš jen úlet, protože zůstal sám. rozchodu jsme spolu nebyli schopni vůbec nijak komunikovat, ani jsme si nevyprávěli na věci. Asi po těch mášících jsem ho o jednu svoji věc požádala, protože jsem ji nutně potřebovala. Udalal mi i tenou scénu; a máťeš;il jen páťedání té věci, tak na mě ježel, že se už se mnou nechce mít nic společného a šokoval máťeci nemáže za to, že se mu postavil ... Áťekla jsem mu, že se tedy zařídím jinak, že mi to za ty nervy si tedy ty věci nechá. Druhý den mi volal, nevězala jsem to, ale věci mi nechal u souseda.

Tež, po 5ti mášících, jsme zažali trochu komunikovat, a on ve společnosti zažal páťipomínat páťede mnou naše společné zážitky atd. Páťestože jsem si áťekla, že pokud se s ním zažnu bavít, nebude to už o jeho nevěťme, takže první rozhovor tam samozřejmě sklouznul. On brežel, že páťedtím si neuvádomeval nebo spíš; nechápal, že mi ublížil, tež prý ví, jak mi strašně ublížil, že má požád rád. Já jeho bohužel taky, i jako dáťív. Prostě jsem nájak ztratila o něm iluze, které jsem páťedtím mášla, páťestala jsem ho tak obdivovat jako páťmá tak nájak obyčejněš;í. Co nechápu je, že páťestože lituje toho, že mi ublížil, lituje podle jeho vyjádření (jsem to pochopila) nejmíc toho, že jsem na to páťiš;la. Je to normální myšlení chlapa? Co si o tom myslíte?

Děkuji za odpověď, JITKA O D P O V Āš Āž : Milá Jitko, v tomhle jsou chlapi jak malé děti :-)). Pochopitel kdyby to prošlo, a on si trochu užil bokem a ty jsi na to nepříš;la, tak by to - podle něj - bylo všechno OK... Jak áťíkám, jak malej kluk... Jenže - pokud bys to udělala ty, tak nevím nevím, jak by to bral! He musíš se rozhodnout, jak moc je jinak dobře. Víš, zkus ho hodnotit tak, jako kdyby se nejednalo o tvého partnera, ale o zcela cizího. Takže si táťebas napiš; na kus papíru něco jako kdybys měla o něm psát "posudek" Tzn. např.: jak je spolehlivější, jestli mu mážeš; v běžných věcech věřit - dejme tomu, že jste domluveni naše;estou, tak jestli nepříjde normálka až kolem osmé... Nebo - jestli moc neutráčí, zda umí šetřit... Jak se chová ke svým rodičům, jak ke tvým... Jak se chová ve společnosti k ostatním lidem... Zda je to tvor "úklidnej" nebo bordeláť... Zda ti doma pomáhal, nebo to nechal všechno na tobě.... jak se chová k ostatním ženským, zda vypadá "lehce sveditelně" atd. atd. - prostě, na všechno, co si jen vzpomeneš;. A pak se soustře n takové ty "dětě" věci, jako kdysi např. v jednom vtípku áťíkal myslím Werich: má žena rozhoduje o drobnostech - jako je co nakoupíme, kam pojedeme na dovolenou, kde budeme a za kolik bydlet, a já o těch velkých věcech - jako je náš vztah ke Kuvajtu, situaci ohledně oteplování země.... atd. Prostě se snaž si ho požádně prokádovat. uvádmit si, co pro tebe znamená - tím pádem se sama od sebe dozvíš; , zda mu ten úlet mážeš; opustit, nebo zda hrozí, že ho bude opakovat... Když tak se ješ; ozvi, daniela